

## În pădurea de pini

Bragagiu

---

Mă-ncarcă razele de Soare  
Cu noi secunde de lumină  
Și-aud în mine-o fremătare  
Ca și pădurea-n vânt ce-i plină.

Ea dă ca apa peste maluri  
Însă nu tulbură, urlândă,  
Ci ca un crez de idealuri  
Pentru o Dragoste plăpândă.

Mă-ncântă orișicare șopot  
Când cetinile bat din gene  
Precum se stinge seara-n tropot  
O herghelie pe alene.

Izvorul parcă vrea, cuminte,  
Să dea legendele cu-ncetul  
Cu fericirea de cuvinte  
Precise ce-a găsit poetul.

Eu freamătul ca pe-o minune  
Îl tot ascult într-o uimire  
Înțelegându-mi-l ce spune  
Despre o pace în iubire,

În lumea largă, fără margini  
Unde vecia e stăpână,  
Prin pinii galbene catarge  
Spre cer albastru ce-și îngână.

Mireasma lor mă înconjoară  
Și nu mai are importanță  
Dacă e toamnă, primăvară -  
E anotimpul de Speranță!

Atâta zi în juru-mi este,  
Atâta prospețime verde  
De văd că Viața-i o poveste  
Ce-n morți nicicând nu se va pierde.  
Victor Bragagiu